

elkísérte urát, midőn örök nyugalomra helyezték s ott maradt sirjánál éjjel és nappal, s az ő esontjait is nemsokára az a föld takarta, mely uráét.

Ezért mondom:

Nincsen hüebb állat mint a kutya,
Mert urát soha el nem hagyja.

Sopron. Állami főreáltanoda önképző köre.

A kedves ember.

— Rajz. —

Irta: ULLRICH NÁNDOR.

Félelmes, de kedves ember volt az egész kis városban Kómpol Tihamér. Kedves ember volt, kezdjük azon. Hogy miért volt kedves — ugyan ki firtatná?

Volt nagy birtoka, melyet őseitől örökölt valami rengeteg pörrel és volt ősi neve, melyet szintén őseitől örökölt, pör nélkül. Gazdasághoz nem igen értett, mert hiszen minek is terhelte volna ősi kobakját annyi tudománynyal, mikor hű tisztakezü (!) ispánja volt, ki pontosan beszámolt neki a jégverésről, forró esőtlen nyárról, a marhák ezerféle bajáról, a nagy esőzésekről stb. . .

De azért mindezek daczára is Tihamérünknek mindig volt annyi jövedelme, a mennyi magára és jó czimboráira kellett. A lányos anyák előtt kedves volt, bár a lányok nem igen tudták mosolygás nélkül hallgatni ököllet és fokossal való társalgását.

Hogy miért volt félelmes ember a mi kedves Tihamérünk? — Nem volt szemeiben valami leküzdhetetlen varázserő, mely elesavarta volna a menyeeskék fejét, hanem volt tekintetében olyasmi, mitől a kutyák is messzire elkerülték. De mindez még nem magyarázza meg, miért volt félelmetes.

Türelem rózsát terem.

De Tihamér ezt a szép közmondást nem ismerte. Már kis korában, mikor macskájával játszott egy verőfényes napon a konyhaajtó küszöbén, bebizonyította ezt s azóta még nem ért rá megtanulni.

Akkor macskáját verte agyon csupán türelmetlenségből, mivel a hű pára nem akart czimborájává szegődni és maga ette meg a tejfelt, melyet Tihamér is imádott és szemmel tartott.

Volt neki hajdan egy bundás kutyája. Németül akart vele társalogni, de a szerencsétlen pára (magyar vér volt) nem akarta megérteni a német nyelvet. Tihamér fogságra vetette. Azóta is ott gubbaszt talán a kapu előtt szellős bódéjában; ott gubbaszt, hogy majd megveszi az Isten hidege, vagy majd elolvad az agyveleje a nyári melegtől; csakugy zörög a bordája ha a szél belekap.

De hisz ez mind köznapi história. Tihamér hogy törődnék

az ilyesmivel? Úr ő a maga portáján; ki parancsolna neki, ha egy pár borjút vagy tinót sulykoz is agyon jó kedvében.

Minapában is csak sétálni akart menni.

De gyalog bizony csak nem járhat, lovai pedig nem voltak otthon. Befogatta két éves csikóit, de az öreg kocsis sehogyse mert megindulni velük.

— Tens úr! . . . nincsenek ezek még betanítva. Aztán meg hát kár is ezekért a fiatal párákért . . . Elrontják a lábukat.

— Majd elhallgatsz! Ülj föl, az arkangyalát és hajts! . . . Ki parancsol nekem? . . .

— Nem is parancsolni akarok én, tens úr; de a csikók még nem tudnak járni.

— Ej! . . . az áldóját! . . . hogy ne tudnának, ha én akarom! Ezzel felugrott a bakra és közibük suhintott.

A csikók neki rugaszkodtak; egyik balra, a másik jobbra akarta rántani a kocsit, de egymást nem tudták elrántani; ágaskodtak, rugdalóztak, de nem mentek egy tapodtat se.

Tihamér nem engedett; közibük vágott még egyszer, hogy csak úgy porzott az ostor helye, . . . aztán egyszerre csak azon vette magát észre, hogy a földön fekszik térdig érő sárban, csikóknak nyoma sincs körülé; a kocsisnak is csak a pipája maradt ott, az is elvált a szárától.

Valahogy csak feltápászkodott a sárból, de akkorra már elébe jött a kocsis; szomorú volt az arca, mint a határ képe jégverés után. Hozta a kettétört rudat, melyen itt-ott véryomok voltak.

— Vége a rúdnak, tens úr! — mondja nagy busan, a fejét esóválva.

— Mi gondod rá! — förmedez Tihamér. — Van még fa az erdőben.

— Igen ám, de a kocsi is összetört . . .

— Hát mire tartom a faragó bérest!? . . .

— De a csikóknak is végük van ám! . . . Itt hozom a rudat; a másik vége benne van a Muszka vékonyában. A másik csikó meg ott hentereg az utca közepén, csak a lába van kitörve — mondogatta az öreg szemrehányó hangon.

— A bordáját . . .

És olyan káromkodást eresztett meg, hogy az obsitos huszáré csak nyulfark ahhoz. Aztán kiment úgy, ahogy volt az utcára.

Az egyik ló még ekkor is ott hentergett kinjában a sárban.

A mint a kedves ember odaért hozzá, oldalba rugta, hogy csak úgy nyítt kinjában a szegény pára.

Az öreg kocsis szinte a szemeit törülgette, annyira megsajnálta a csikókat.

— Mit pityeregsz, vén gyerek, a jégenjáróját! Két ily rongy páráért hogy lehet rimánkodni! . . .

De az öreg csak egyre törülgette a szemeit, pedig hát katona viselt ember volt.

Tihamér, mikor beleunt a szitkozódásba, ott hagyta az öregot a faképnél, hadd pityeregjen. Átöltözött, aztán elment a várost bejárni.

Mindenütt szívesen fogadták a kedves embert, hizelegtek neki; dicsérték jószívűségét, ha krajezárt adott a gyerekeknek. A szobalányok magasztalták, rajongtak érte, ha selyemkendőt hozott a vásárról.

Kedvelte mindenki, kedves embere volt az egész városnak, csak a kutyák kerülték fütykösét meg a fokosát.

De nem sokáig kellett kerülgetniök, mert a kedves embernek egy szép napon be kellett adnia a kulcsot.

Ott lehelte ki lelkét a legkedvesebb mulatóhelyén: a lóversenytéren.

Akkor is agyon kinezta egyik két éves csikóját, még sem ért be elsőnek. Erre felfortyant benne a méreg. Mikor leszállt, úgy végig vágta a korbácsával, hogy elsáppadt belé, a ki látta.

Ekkor a csikó nagyot nyerítve felrugott; a kedves ember pedig rögtön halva rogyott össze.

A nép összefutott; rimánkodtak, sajnálkoztak fölötte.

Az egész város ott volt a temetésén.

A lányos anyák szomorkodtak, a lányok koszorut fontak koporsójára; csak a kutyáin nem állt be semmi változás.

Mindenki sajnálta, de legjobban a vig czimborák . . . ezek a bajszuk alá morogtak valamit érthetlenül.

Mindenki dicsérte, csak a jó öreg kocsisa mondogatta az istállóban lovai között:

— Kegyetlen ember volt, elérte a büntetés! . . . Isten nyugosztalja!